

תת"ע (חיפה) 5431-03-23 - מדינת ישראל נ' מחמוד עלי

תת"ע (חיפה) 5431-03-23 - מדינת ישראל נ' מחמוד עלי שלום חיפה

תת"ע (חיפה) 5431-03-23

מדינת ישראל

נגד

מחמוד עלי

בית משפט השלום בשבתו כבית משפט לתעבורה בחיפה

[04.05.2025]

השופט אבישי קאופמן

החלטה

הנאשם עתר לביטול פסק דין שניתן בהיעדר התייצבות כמפורט בהחלטתי מיום 2.4 והמשיבה התנגדה לבקשה.

לאחר ששקלתי את טענות הצדדים וחזרתי ועיינתי בחומר שבתיק, החלטתי לדחות את הבקשה.

ראשית, לא אוכל לקבל טענת הנאשם כנגד קבלת הזימון.

הנאשם טען כי הזימון הוחזר בידי הדואר בצירוף הערה לא ידוע במען, אולם אישור המסירה שבתיק שונה. מדובר

בזימון שנשלח לכתובתו המלאה של הנאשם לרבות ציון מס' תיבת דואר, אך הוחזר מאחר ולא נדרש על ידו.

המדובר בזימון כדן והנאשם לא סתר את חזרת המסירה, והרי כידוע בעבירות מסוג זה, קובעת תקנה 44א לתקנות

סדר הדין הפלילי, תשל"ד-1974 :

"בעבירות תעבורה שעליהן חל סעיף 239 לחוק ובעבירות קנס רואים את ההודעה על ביצוע העבירה, ההודעה

לתשלום קנס או ההזמנה למשפט לעניין עבירת קנס כאילו הומצאה כדן גם בלא חתימה על אישור המסירה, אם

חלפו חמישה עשר ימים מיום שנשלחה בדואר רשום, זולת אם הוכיח הנמען שלא קיבל את ההודעה או את ההזמנה

מסיבות שאינן תלויות בו ולא עקב הימנעותו מלקבל".

אשר על כן, משהוכח כי נשלח דואר רשום אף בהיעדר אישור מסירה או אישור שאינו ממולא כדן, רואים אותו כמי

שהגיע למענו תוך 15 יום מיום שנשלח (וראו לדוגמה עפ"ת 47513-02-17 בולנדי נ' מדינת ישראל, עפ"ת (חי')
67571-03-18 אפשטיין נ' מדינת ישראל, רע"פ 106/15 עו"ד קריב נ' מדינת ישראל ורבים אחרים).

כלומר, משהתברר כי הזימון נשלח בדואר רשום כדן, חזקה שההודעה נמסרה ועל המבקש מוטל הנטל להפריך

חזקה זו, והוא לא עשה כן במקרה זה.

שנית, כפי שמורה הדין בבקשה לביטול יש להגיש בתוך 30 יום. במקרה זה הומצא פסק הדין לכתובתו של הנאשם

בסמוך לאחר פסק הדין, עוד בחודש יוני 2024, והבקשה דן לא הגושה אלא בחלוף כעשרה חודשים וכבר נקבע כי

משלא הגשה בבקשה במועד, רואים את הנאשם כמי שוויתר על זכותו לעשות כן.

לגופו של עניין העלה הנאשם שתי טענות. האחת כי הוא "שיזם את ההליך" לפיכך לא הגיוני שלא יתייצב לדיון. טענה

זו אינה יכולה להתקבל. ראשית, אין מדובר כלל בדוח מסוג ברירת משפט שהוגש לאחר בקשת הנאשם, אלא בעבירת

הזמנה לדיון של נהיגה במהירות של 51 קמ"ש מעל למותר בדרך עירונית.

שנית, הנסיון מלמד כי גם בתיקים בהם מגישים אזרחים בקשות להישפט, פעמים רבות הם אינם מתייצבים לדיון עצמו

ומחליטים לחזור בהם למעשה מהבקשה.

טענה נוספת של הנאשם היא כי לא הוא שנהג ברכב במועד הרלוונטי, וכי "האחר" יתייצב בהמשך לקבל אחריות.

המדובר בטענה כללית שאינה מבוססת ואינה מבססת חשש ממשי לעיוות דין. כבר קבע בית המשפט העליון כי טענה

מסוג זה, בלא ביסוס דינה להידחות (רע"פ 7709/13 שמעון סאסי נ' מדינת ישראל, רע"פ 8427/17 מדינת ישראל נ'

אמנון סאלם).

עוד יוער כי העונש שהוטל על הנאשם בהליך אינו חמור כלל ועיקר והוא של פסילה מותנית, וקנס שאינו עולה בהרבה

על קנס ברירת המשפט לעבירה של נהיגה במהירות של עד 40 קמ"ש על למותר במקום (וכאמור הנאשם הורשע

בנהיגה במהירות של 51 קמ"ש מעל למותר).

לאור כל אמור לעיל, משלא סתר הנאשם את חזקת המסירה, משלא הגיש בקשתו במועד ומשלא ביסס חשש ממשי

לעיוות דין, החלטתי לדחות את הבקשה.

פסק הדין שניתן ביום 2.6.24 נשאר על כנו.

ניתנה היום, ו' אייר תשפ"ה, 04 מאי 2025.